

Vegna: Breytinga á lögum um heilbrigðisþjónustu nr. 40/2007.

Athugasemd mín er vegna fyrirhugaðra breytinga á 10. gr.

Fyrirhugað er að breyta lögnum úr:

10. gr. Fagstjórnendur.

- Á heilbrigðisstofnun skal starfa framkvæmdastjóri lækninga, framkvæmdastjóri hjúkrunar og eftir atvikum aðrir faglegir yfirstjórnendur sem bera faglega ábyrgð á þjónustu stofnunarinnar gagnvart forstjóra.
- Yfirlæknar sérgreina eða sérdeilda innan heilbrigðisstofnunar bera faglega ábyrgð á þeirri lækniþjónustu sem undir þá heyrir gagnvart framkvæmdastjóra lækninga eða næsta yfirmanni samkvæmt skipuriti stofnunar.
- Deildarstjórar hjúkrunar innan heilbrigðisstofnana bera faglega ábyrgð á þeirri hjúkrunarþjónustu sem undir þá heyrir gagnvart framkvæmdastjóra hjúkrunar eða næsta yfirmanni samkvæmt skipuriti stofnunar.
- Aðrir fagstjórnendur innan heilbrigðisstofnunar bera faglega ábyrgð á þeirri þjónustu sem þeir veita og undir þá heyrir í samræmi við stöðu þeirra í skipuriti stofnunarinnar.

Í:

10. gr. Fagstjórnendur

- Á heilbrigðisstofnun skulu starfa einn eða fleiri fagstjórnendur sem bera faglega ábyrgð á þjónustu stofnunarinnar gagnvart forstjóra.

Ég tel mjög óheppilegt að breyta greininni á þennan hátt. 10. greinin eins og hún er í dag setur heilbrigðisstofnunum ákveðinn ramma varðandi fagþjónustu. Það er mjög mikilvægt að kröfur um fagþjónustu á heilbrigðisstofnunum séu skýrar og löggjafinn setji ramma utan um þær og segi til um ákveðnar lágmarkskröfur. Hjúkrunarfræðingar, og læknar, eru stærstu fagstéttirnar á heilbrigðisstofnunum, auk þess sem starfssvið og þekking þeirra er mjög víð, og bera ábyrgð á stórum hluta fagþjónustunnar. Það er því eðlilegt að setja þá kröfu að starfandi séu framkvæmdastjóri hjúkrunar og framkvæmdastjóri lækninga, og eftir atvikum fleiri fagstjórnendur, á öllum heilbrigðisstofnunum. Sé sú krafa ekki í lögum er hættu á að heilbrigðisstofnanir nýti það mikla teygjanleika sem löggjafinn getur þarna

og slaki á faglegum kröfum, þar sem engar menntunarkröfur eru settar í greininni. Hefur það bein áhrif á meðferð þeirra sem þiggja þjónustu á heilbrigðisstofnunum, og mun koma niður á gæðum hjúkrunar að hafa ekki hjúkrunarfræðing sem æðsta yfirmann hjúkrunar.

Heilbrigðisstofnunum ber skv. 1. mgr. 3. gr. í lögum um réttindi sjúklinga, að veita bestu heilbrigðisþjónustu sem völ er á. Löggjafanum ber því að setja skýrar kröfur um menntun æðstu fagstjórnenda til að tryggja lágmarkskröfur um gæði þjónustunnar. Það er því nauðsynlegt að æðstu stjórnendur hafi menntun til að meta hvort þjónustan sem veitt er uppfylli þær kröfur sem settar eru í öðrum lögum og gæðakröfum í heilbrigðisþjónustu. Sú framkvæmd að setja ekki kröfur um menntun gengur beinlínis gegn markmiði laga um heilbrigðisþjónustu, sbr. 1. mgr. 1. gr. lagana: „*Markmið þeirra er að allir landsmenn eigi kost á fullkomnu heilbrigðisþjónustu sem á hverjum tíma eru tæk á að veita til verndar andlegri, líkamlegri og félagslegri heilbrigði í samræmi við ákvæði laga þessara.*“ Faglegir yfirmenn verða að hafa ákveðna þekkingu til að geta metið hvort verið sé að veita þjónustu á heilbrigðisstofnuninni sem uppfyllir þetta ákvæði. Hjúkrunarfræðingar verða því að bera höfuðábyrgð á hjúkrun á heilbrigðisstofnunum.

Í samráðsgáttinni þar sem drögin að frumvarpinu eru birt er m. a. vísað til nýsamþykkrar heilbrigðisstefnu heilbrigðisráðherra til ársins 2030, og þar segir að: „*Í heilbrigðisstefnunni er meðal annars kveðið á um að löggjöf um heilbrigðisþjónustu skuli vera skýr, hún kveði afdráttarlaust um hlutverk heilbrigðisstofnanna og annarra sem veita heilbrigðisþjónustu og hvernig samskiptum þeirra skuli háttað.*“ Tel ég að fyrirhugaðar breytingar á 10. greininni séu í algjörri andstæðu við þetta, þar sem ákvæðið er mjög óskýrt, hægt að túlka á marga vegu og gefur engar leiðbeiningar né ramma.

Með vísan til þess sem hér hefur komið fram legg ég því til að 10. greinin standi óbreytt.

Margrét Þ. Jónsdóttir, hjúkrunarfræðingur Msc